



Magvet? Kiadó könyvklubja - Át a folyón

2013 július 10. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

Szóval tapogatják a n?k ezeket a világokat, a testükhöz illesztgetik, a szomszédasszonyok meg, mint megannyi tükör, elismer?en bólogatnak vagy azt mondják: vedd inkább amazt, a pirosat.

- Andrzej Stasiuk új magyarul megjelent kötete, az *Át a folyón* sötét tónusú novellái a varsói fiataalkorba és az érzéki tapasztalatszerzés idejébe vezetnek vissza. Ebből olvashatják most nálunk az egyik elbeszélést.

Párizs–London–New York

Míg Heniek lefele robog a hegyre, az utánfutója olyan, mint egy lovasroham a régi időkben: színek, zászlók és süvítés az ősz lángoló fái közt, a vörös és arany közt a száraz, keleti széllel szemben, mint a könnyűlovasság támadása, mint a páncélos zászlóalj ügetése nagy ropogással, csörömpöléssel, a meglazult bádoglemezek csikorgásával és lobogók suhogásával, a híd előtt azonban kénytelen fékezni, s a faluba már méltóságteljesen, légiesen, halkán gurul be. Megáll a szeptember ég vörös foltjában, kiszáll, és vár a standja mellett, míg a motor felforrósodott olajtól gőzölög, mint egy kihajtott géplő.



De körös-körül senki. Csak két kutya bukkan fel. Megszaglásszák a kerekeket, lepisilik, és újból megszaglásszák, hogy ellenérezzék, nem tévedtek-e – mint minden kutya a világon, ahol csak gumi kocsikerekek gurulnak. Aztán lassan a dolgukra erednek, Heniek meg ottmarad egyedül a szélben. Nem történik semmi. Csak égerfüstszagot érezni valahonnan. A délelőtti fény áthatol a tüllön és sifonon, nejlilonon és csipkén, elmerül a pamutredőiben, s végül elvész a ruhaanyagok között, mint sötét vízben.

Azon kívül, ami a vállfákon lóg, az utánfutó nyitott ládájában mindenféle holmi fekszik szép sorban, blúzok és ingek rétegei, összegubancolódott otthonkák és köntösök, pliszekabátok és -ruházmányok, harisnyák és egzotikus leggingsek kígyófészkei, érzéki, meleg tréningruhák kacskaringói, itt-ott farmerek békés, lapos kéksége, s rögtön mellettük zsabók fodorzuhataga ünnepi alkalmakra, névnapra és esküvői tanúskodáshoz, szíjak kötegei, mint egy kegyetlen vadász zsákmányai, lent, az örvényben pedig gombok elsúlylyedt drágakövei, ultramarin, smaragd, rubint, ametisztek, gyöngyök, türkizek és topázok, mindegyik két vagy négy lukkal. Az utánfutó finom, perzsa belsőségei gőzölögtek a napon. Meg lehetett fűni a négyszög alakú acéldobozban. Smindezek fölött, a legfelső vállfán méltóságteljesen himbálózott egy fekete bőr kabát. Zöldes szalamandrafények kúsztak rajta. Nehéz lehetett, mert alig mozgatta a szél. Olyan volt, mint egy fenyegető zászló az őszidőkben, mikor hatalmas, szivárványos hátú állatok jártak a földön. A rusztikus táj ugyanolyan védtelen volt vele szemben, mint az ősi színpompa. Vad volt és gyászos. Úgy festett, mintha a jussáért jönne. Vérszomjas bestiából varrt ruhát magának a civilizáció.

–Nyolcszáz – mondta Heniek, míg a kabát ujját tapogattam. – Nem tudok engedni bele. Csak a súlya megérnyolcat. Atöbbit nem is számolom. – Hát igen, nehéz volt. Olyan nehéz, mintha a test még mindig benne lenne a bőrben. Álltunk, beszélgettünk. Nem jött senki. Csak a szél sodorta a füstöt a kéményekből. Valahol egy tehén bögött. Megkérdeztem Henieket, el tud-e adni egyáltalán valamit.

–Attól függ, hol, attól függ, mikor – felelte kitérőleg. Húsz éves volt az autója. – De a motorja csak tíz – tette hozzá büszkén menteketve.

– Jó, de mennyi jön össze egy nap alatt?

–Valamit muszáj csinálni – válaszolta.

Nem volt nyolcszázam. Dumáltunk még egy kicsit. Becsukta az oltára szárnyát; a ruhák, kosztümök és zakók elkeveredtek az utánfutó alján hányódó, ócska rongyokkal. Elbúcsúztunk egymástól. Indított, megfordult, és kapaszkodni kezdett felfelé. Akocsitet?, az utánfutó ezüst potroha csillogott a délutáni napsütésben, s végül már egyáltalán nem látszott a metálszín? dicsfényben.

Simán rekonstruálni tudtam az útját. Mellékutakra tért le. Úgy ágaztak le a f?útról, mint halszállkák a csontvázról. Véget értek, és vissza kellett fordulni. A nagyobb falvakban megállt a bolt el?tt. Akkor jöttek a n?k. Körbevették a csodaládáját, ? meg kiterítette el?ttük a messzi, idegen földr?l származó – párizsi, berlini, római – szerzeményeket, mintha egy régi háborúból térne haza, és nem egyszer?en a nagybaniból hozná az egészet. És betoppant közéjük a világ: ismeretlen, elképzelhetetlen testek távoli jelenlé tének atomjai keringtek. Párizs–London–New York. A Kurfürstendamm háziasszonyainak formái, a nemrég még csokoládébarna nizzai lányok ruganyos mozgásával kitöltött terek, a Temze nedves illatával örökre átitatott pamut és tweed, a zsebekben valaminek az otffejtett morzsái – valaki belerakta és nem vette ki Belgiumban vagy Hollandiában, s megérkeztek ide, ahol az égbolt mindjárt a Kárpátok peremére támaszkodik és véget ér. Szóval tapogatják a n?k ezeket a világokat, a testükhöz illesztgetik, a szomszédasszonyok meg, mint megannyi tükör, elismer?en bólogatnak vagy azt mondják: vedd inkább amazt, a pirosat. És sorban egymás után beletúrnak, kicsit vaktában, hogy kibányásszanak valamit, amit még nem láttak életükben, egy távoli jelet, bizonyítékot, hogy, mondjuk, Bécs és Bodak falu fölött ugyanaz az égbolt feszül, s bár menet közben változik a felh?k formája, a lényegük mégis ugyanaz marad a Léman folyó és a S?kóvka patak fölött is, mivel egy és oszthatatlan a valóság, s a vékony batisztblúzon halvány emlékként még érz?dik a Kenzo Jungle Elephant vagy a Masumi illata. Megáll a távolsági busz, újabb n?k bukkannak fel, és megélnékül a tömeg, hogy még elcsúszjon valamit, ahogy az a társadalomban lenni szokott, amikor a lenézett holmi a más kezében rögtön értékesé válik.

–Vegyél egy olyat az uradnak.

–Olyat?

–Olyat hát.

–Nem hord zöldet

– Pedig szép.

– Szép, de nem fogja felvenni.

A kabát ott lóg, de ügyet se vet rá senki. Várja az idejét, ami el kell, hogy jöjjön végül, ahogy annak idején eljött a g?zhajtású lokomobil, a tejpor és a mindenki számára hozzáférhet? szentkép is. Az id? mindig eljön. Kis mellékfolyója már ott csordogál a völgyben, a távoli árvíz mementójaként, amely városokat és államokat emelt az innen látható horizonton túl. Párizs–London–New York, gombocskák arany szín? maszszából és megfeketedett flitter a gallérokon, a mellen kovbojhímzés, a hajtóka szélén rojtosodás. Az id?, a rosszabbik változata, amelyet büntetésül küldtek ide, a second hand id?, amelyben negyvenes férfiak reggel felkelnek, és borotválkozás nélkül kimennek az útra, hogy nézzék, ahogy jön a nap, elhalad, és nem hagy semmi nyomot az elszívott doboznyi cigarettán kívül. Kitaposott m?anyag cip?t viselnek, szabadok, s a szívük viszi el ?ket, mielőtt még lejár a program. Aztán hajnali buszjáratokon utazik a lelkük, öt és hat között. Senki se veszi észre ?ket. Az él?k néznek ki az ablakon, várják a változást, mintha nem értenék, hogy az már bennük kering, mint a vér, s attól fogva csak így lesz.

– Ilyet keresek szürkében, Heniu.

– Nincs. Aszürkét rögtön elviszik.

– Barnában sincs semmi?

– Nincs. Csak az van, amit lát. Holnapután megyek áruért, talán lesz.

– És ez a zöld?

– Egy százas.

– Használt?

– Naná, majd új.

– Hát, nem tudom. Megveszem, aztán nem veszi fel.

Végül elnéptelenedik minden, a hosszú árnyékok h?vöset lehelnek. Heniek zsebében kézt?otysok csörögnek. Újra égerfüstszag terjeng, néha felugatnak a kutyák. Forog-forog a világ a fagyos öröklétben, hátán cipelve Európát, az meg hordozza a Dél-Kelet járásait és községeit, amelyek könnyedén viszik bálásboltjaikat, turkálóikat,

rutibutikjaikat, külföldi ruházat, mindennap új áru, kilós külföldi konfekció, nyitva nyolctól, tizenhat óra után kérem, csengessen, minden min?ségi mosóporral mosva, bennük meg testek árnyai, mint kísértetek a világ négy tájáról, mint eldobott létek, melyekbe mások lépnek, mert ember embernek testvére, és egyetlen, ?si formából eredezteti a formáját, ezért ez a végtelen menete a formáknak, amelyeket egy régi százasért ölthetünk, ezért a szabad választás az esszencia számára, amely egy mozdulattal lecseréli egzisztenciáját, szimbiózisba lépve a vele látszólag inkohereus létezéssel. Párizs–London–New York. A legközelebb a testhez az ing; és a világ communiója metaforából simán átváltozik konkrétummá, mely a végítélet galíciai változata: itt nem a meztelenség hozza el az egyenl?séget, hanem a ruházat paradox közössége úgy Berlinben, mint Gorlicében, s messzebb, délen, ahol az égerfüstillet közepette kutyák ugatnak hideg lánccal a nyakukon, és a buszok kett? ötvenért piruetteznek az üres tereken, ahonnan egyetlen út vezet csak egy magányos motorossal, aki lassan kapaszkodik felfele a kipufogógáz kék ködében a vonalzóval húzott látóhatár felé.

Az *Át a folyón* (1996) sötét tónusú novellái a varsói fiatalokba és az érzéki tapasztalatszerzés idejébe vezetnek vissza; a *Tél* (2001) riportszerű pillanatképeinek fókuszában az anyag bomlása áll a szerző választott otthona, a Beszkidek kis falvaiban; a *Grochów* (2012) megrendítő visszaemlékezéseiben a halálhoz, az elmúláshoz való viszonyunkat vizsgálja az író. Ebben az egyszerre szikár és lírai prózában minden kis tárgynak, emléknek, értéktelen részletnek helye van, mint egyfajta Noé bárkájában, amely átmenteni próbálja mindazt, aminek részesei voltunk.

Andrzej Stasiuk 1960-ban született Varsóban. Író, költő, esszéista, kritikus, egy kiadó rész-tulajdonosa.

<http://www.litera.hu>

A könyv megrendelhet? a következő címen:

<http://kiadok.lira.hu/kiado/magveto/index.php?action=konyv&id=139418629>

Andrzej Stasiuk: *Át a folyón*



Ajánló

